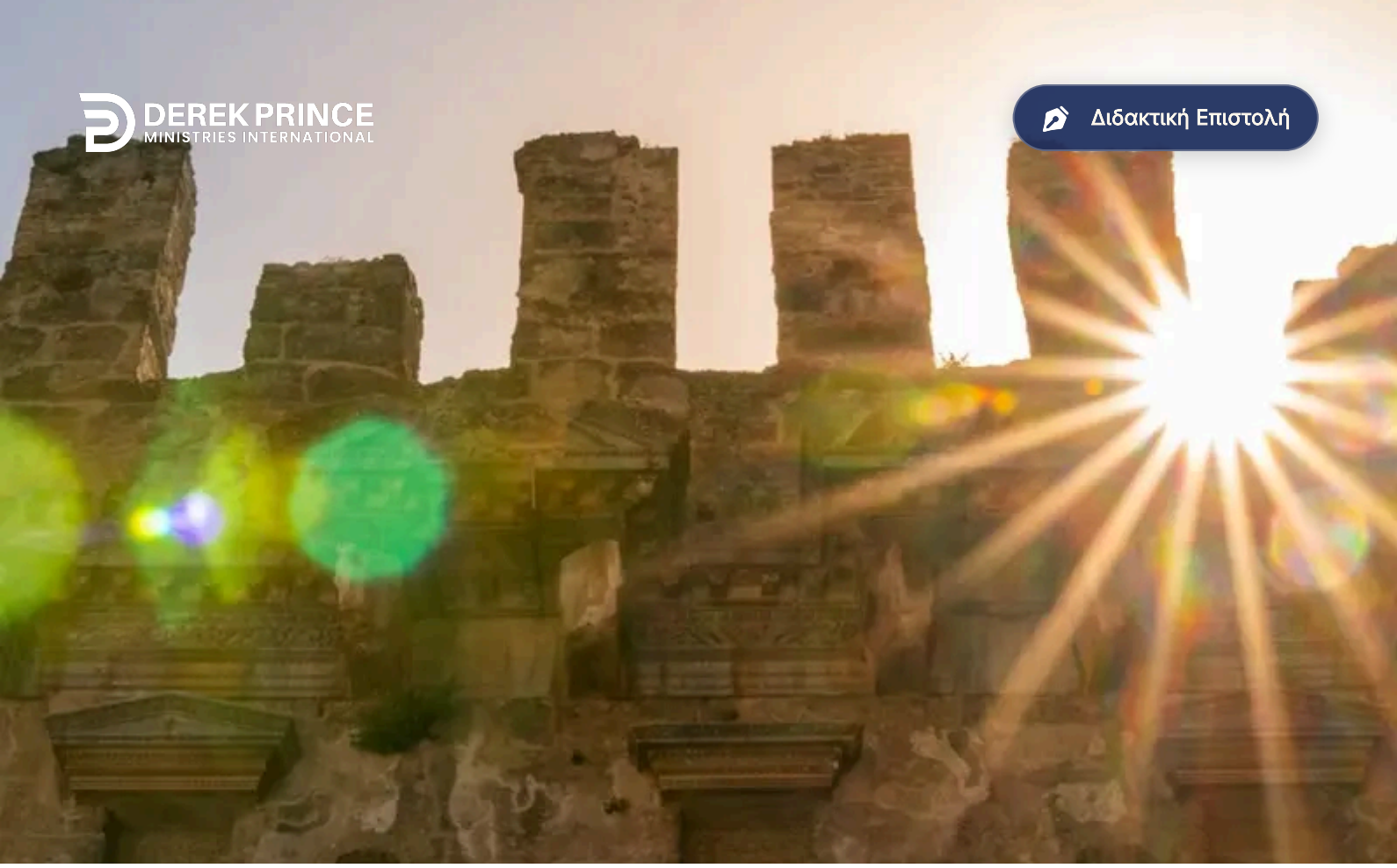

DEREK PRINCE
MINISTRIES INTERNATIONAL

Διδακτική Επιστολή

Η Ρίζα του Αντισημιτισμού

Διδακτική Επιστολή
Από τον Derek Prince

Ένας Ρωμαιοκαθολικός ιστορικός έχει δώσει μια σύντομη αλλά έντονη σύνοψη 2.300 ετών αδιάλειπτου αντισημιτισμού:

> Καθώς ο ιστορικός του αντισημιτισμού θυμάται τις χιλιετίες των φρικαλεοτήτων που έχει καταγράψει, αναδύεται ένα αναπόφευκτο συμπέρασμα: ο αντισημιτισμός είναι το μακροβιότερο και βαθύτερο μίσος στην ανθρώπινη ιστορία. Άλλα μίση μπορεί, σε κάποια ιστορική στιγμή, να τον ξεπέρασαν σε ένταση, όμως όλα, το καθένα με τη σειρά του, έχουν καταλάβει —ή αρχίζουν σήμερα να καταλαμβάνουν— τη θέση που τους αναλογεί στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

Ποιο άλλο μίσος έχει επιβιώσει για περισσότερους από είκοσι τρεις αιώνες και έχει περάσει μέσα από μια γενοκτονία που εξόντωσε περισσότερα από έξι εκατομμύρια από τα θύματά του, στον εικοστό τρίτο αιώνα της ύπαρξής του, για να παραμένει ακόμη ζωντανό και ακμαίο, με τη δυνατότητα να συνεχίσει να υπάρχει για πολλά ακόμη χρόνια; Το ίδιο το μέγεθος αυτής της ιστορικής διαδρομής, αν τη δει κανείς στο σύνολό της, απαιτεί εξήγηση. Πώς προέκυψε αυτό το κράμα ακατάλυτου μίσους και καταπίεσης; Τι είναι, στην ουσία του; Ποιος ή τι ευθύνεται γι' αυτό;

Ο ιστορικός συνεχίζει, προτείνοντας τη δική του ερμηνεία για τον αντισημιτισμό. Οι παρατηρήσεις του είναι διαφωτιστικές και χρήσιμες, κατά τη γνώμη μου όμως δεν επαρκούν για να δώσουν μια ολοκληρωμένη εξήγηση.

Με τα χρόνια, έχω ακούσει πολλές διαφορετικές ερμηνείες του αντισημιτισμού, που βασίζονταν σε ποικίλες προσεγγίσεις: θεολογικές, φιλοσοφικές, κοινωνιολογικές, οικονομικές. Καμία όμως δεν μου φάνηκε ποτέ επαρκής.Το 1946 συζήτησα το ζήτημα αυτό με τον πρώτο μου δάσκαλο Εβραϊκών, τον κ. Μπεν Ζιόν Σεγκάλ, ο οποίος ήταν γραμματέας του νεοσύστατου Εβραϊκού Πανεπιστημίου,

που τότε βρισκόταν στο όρος Σκοπός, στην Ιερουσαλήμ. Ο κ. Σεγκάλ πίστευε ότι το πρόβλημα του αντισημιτισμού ήταν, κατά βάση, κοινωνιολογικό: οι Εβραίοι αποτελούσαν πάντοτε μια ξένη μειονότητα, με τη δική της ξεχωριστή κουλτούρα, που δεν εναρμονιζόταν με την κουλτούρα των μη Εβραϊκών εθνών τα οποία τους φιλοξενούσαν. Από τη στιγμή που οι Εβραίοι θα αποκτούσαν δικό τους κράτος — κάτι που συνέβη δύο χρόνια αργότερα, θα έπαυε να υφίσταται η βασική αιτία του αντισημιτισμού.

Του απάντησα: Αν έχεις δίκιο ότι η βασική αιτία του αντισημιτισμού είναι κοινωνιολογική, τότε η ίδρυση ενός Εβραϊκού κράτους θα μπορούσε να συμβάλει σημαντικά στην επίλυση του προβλήματος. Αν όμως —όπως πιστεύω εγώ— η βασική αιτία είναι πνευματική, τότε η ίδρυση ενός Εβραϊκού κράτους δεν θα λύσει το πρόβλημα· αντίθετα, θα το οξύνει, προσφέροντάς του έναν προφανή στόχο: το νεοσύστατο Εβραϊκό κράτος. Κοιτάζοντας τώρα πίσω, ύστερα από σχεδόν πενήντα χρόνια, πρέπει να πω —με λύπη— ότι πιστεύω πως η ιστορία με δικαίωσε. Η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ απλώς έδωσε στον αντισημιτισμό μια πολιτικά ορθότερη ονομασία — «αντισιωνισμός». Αν μη τι άλλο, η σφοδρότητά του έχει αυξηθεί. Παρόλο που είχα δίκιο να εντοπίζω τη βασική αιτία του αντισημιτισμού στον πνευματικό τομέα, δεν ένιωθα ότι είχα φτάσει στη βαθύτερη ρίζα του. Πολύ πρόσφατα, όμως, χωρίς να την αναζητώ συνειδητά, είχα δύο διαδοχικές στιγμές έμπνευσης μέσα από την Αγία Γραφή, οι οποίες, πιστεύω, οδηγούν πράγματι τον αντισημιτισμό στην ίδια του τη ρίζα.

Ενώ κήρυττα στην τοπική μας εκκλησία στην Ιερουσαλήμ, εντελώς απροσδόκητα άκουσα τον εαυτό μου να λέει: «Ο αντισημιτισμός μπορεί να συνοψιστεί σε μία μόνο λέξη — ΜΕΣΣΙΑΣ!» Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι, από την αρχή της ύπαρξής του, ο αντισημιτισμός είχε μία και μόνη πηγή: τον Σατανά. Κινούμενος από τη γνώση ότι Εκείνος που επρόκειτο να τον νικήσει, ο Μεσσίας, θα ερχόταν μέσα από έναν λαό τον οποίο ο Θεός θα προετοίμαζε με ιδιαίτερο τρόπο.Αυτός ο λαός θα είχε ένα μοναδικό χαρακτηριστικό: ο Μεσσίας θα μπορούσε να δώσει το παράδειγμα της υπακοής στους επίγειους γονείς του, χωρίς να ατιμάσει τον ουράνιο Πατέρα του με οποιαδήποτε μορφή ειδωλολατρίας. Διαπλασμένος από τον Θεό μέσα από πολλούς αιώνες, ο Εβραϊκός λαός ήταν ο μόνος που πληρούσε αυτή την προϋπόθεση.

Τότε κατάλαβα πως, από τη στιγμή που ο Ισραήλ εμφανίστηκε ως έθνος, ο Σατανάς επιδίωκε αδιάκοπα δύο πράγματα: να τον παρασύρει στην ειδωλολατρία και, αν αυτό αποτύγχανε, να τον εξοντώσει ολοκληρωτικά ως έθνος. Οι προσπάθειες του Σατανά να παρασύρει τον Ισραήλ στην ειδωλολατρία αποτελούν ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο σε ολόκληρη την εθνική του ιστορία.

Η ιστορία καταγράφει επίσης δύο κύριες απόπειρες του Σατανά να αφανίσει τον Ισραήλ ως έθνος. Στην Αίγυπτο, ο Φαραώ διέταξε να θανατωθούν όλα τα αρσενικά βρέφη των Ισραηλιτών. Αν η διαταγή αυτή είχε εκτελεστεί, η ύπαρξή τους ως έθνος θα είχε ουσιαστικά τερματιστεί. Αργότερα, ο Αμάν έφτασε πολύ κοντά στο να θέσει σε εφαρμογή το διάταγμα για την εξόντωση όλων των Εβραίων της Περσικής Αυτοκρατορίας — δηλαδή, στην πράξη, όλων των Εβραίων που ζούσαν τότε. Στη συνέχεια, τον 2ο αιώνα π.Χ., ο Αντίοχος ο Επιφανής, ο ηγεμόνας της Συρίας, επιχείρησε να αναγκάσει τους Εβραίους, με τη βία των όπλων, να απαρνηθούν τη μοναδική αποστολή που είχαν ως έθνος και να αφομοιωθούν στην ειδωλολατρική κουλτούρα της γύρω Ελληνιστικής αυτοκρατορίας. Μόνο η θαρραλέα αντίσταση των Μακκαβαίων ματαίωσε την προσπάθειά του και εξασφάλισε ότι, ενάμιση αιώνα αργότερα, θα υπήρχε ακόμη ένα Εβραϊκό έθνος στο οποίο θα μπορούσε να γεννηθεί ο Ιησούς ως Μεσσίας.

Με τον θυσιαστικό Του θάνατο πάνω στον σταυρό, ο Ιησούς εκπλήρωσε τον σκοπό για τον οποίο ήρθε. Ως εκπρόσωπος του Ισραήλ και όλων των εθνών, ικανοποίησε για λογαριασμό μας τις απαιτήσεις της δικαιοσύνης του Θεού και, έτσι, ακύρωσε κάθε αξίωση του Σατανά εναντίον μας. Με αυτόν τον τρόπο επέφερε στον Σατανά μια ολοκληρωτική, αιώνια και αμετάκλητη ήττα. Ωστόσο, η πλήρης πραγμάτωση αυτής της ήττας θα ολοκληρωθεί μόνο κατά τη δεύτερα παρουσία του Ιησού. Ο Σατανάς, ο οποίος δίνει περισσότερη προσοχή στις βιβλικές προφητείες από πολλούς κήρυκες, γνωρίζει πολύ καλά όλα αυτά. Μέχρι να επιστρέψει ο Ιησούς, γνωρίζει ότι θα παραμείνει ελεύθερος να συνεχίζει όλες τις κακές του δραστηριότητες και να παρουσιάζεται ως «ο θεός του αιώνα τούτου» (Β΄ Κορινθίους 4:4).

Υπάρχει, λοιπόν, ένα γεγονός που ο Σατανάς φοβάται περισσότερο από οτιδήποτε άλλο και στο οποίο αντιστέκεται με κάθε μέσο που έχει στη διάθεσή του: την επιστροφή του Ιησού με δύναμη και δόξα, για να εγκαθιδρύσει τη Βασιλεία Του και να εκδιώξει τον Σατανά από τη γη .Η αντίσταση του Σατανά στην επιστροφή του Ιησού αποτελεί την αόρατη δύναμη πίσω από πολλές από τις συγκρούσεις και τις πιέσεις που χαρακτηρίζουν τη σύγχρονη παγκόσμια κατάσταση.

Στις τελευταίες Του προφητικές ομιλίες στην Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς προσδιόρισε δύο γεγονότα που πρέπει να προηγηθούν της επιστροφής Του στη γη. Στο Κατά Ματθαίον 24:14 είπε:

> «Πρώτα θα κηρυχθεί σ' όλη την οικουμένη αυτό το ευαγγέλιο για τη βασιλεία του Θεού, για να το ακούσουν όλα τα έθνη, και ύστερα θα έρθει το τέλος.»

Προς το τέλος της επίγειας διακονίας Του, ο Ιησούς έδωσε στους μαθητές Του μια σαφή εντολή: «Πορευθείτε σ' ολόκληρο τον κόσμο και διακηρύξτε το χαρμόσυνο μήνυμα σ' όλη την κτίση» (Κατά Μάρκον 16:15).

> «Πηγαίνετε λοιπόν και κάνετε μαθητές μου όλα τα έθνη...» (Κατά Ματθαίον 28:19)

Ο Ιησούς δεν ανακάλεσε ποτέ αυτή την εντολή. Εξακολουθεί να ισχύει. Δεν θα επιστρέψει έως ότου οι μαθητές Του την έχουν εκπληρώσει. Γι' αυτό και ο Σατανάς χρησιμοποιεί κάθε μέσο που έχει στη διάθεσή του για να αποπροσανατολίσει την εκκλησία και να την εμποδίσει να ολοκληρώσει την αποστολή της. Όσο περισσότερο καθυστερεί η εκκλησία, τόσο περισσότερο παρατείνεται η ελευθερία του Σατανά.

Λίγο νωρίτερα, όμως, στο Κατά Ματθαίον 23:38–39, ο Ιησούς είχε πει στους Ιουδαίους της Ιερουσαλήμ: «Δέστε, ο οίκος σας [δηλαδή ο Ναός] αφήνεται σε σας έρημος. Επειδή, σας λέω: Στο εξής, δεν θα με δείτε, μέχρις ότου πείτε: Ευλογημένος ο ερχόμενος στο όνομα του Κυρίου».

Ο τρόπος με τον οποίο ο Κύριος θα προετοιμάσει τις καρδιές των Ιουδαίων γι' αυτό προφητεύεται στο Ζαχαρίας 12:10: «Και επάνω στον οίκο τού Δαβίδ, και επάνω στους κατοίκους τής Ιερουσαλήμ, θα ξεχύνω πνεύμα χάρης και ικεσιών· και θα επιβλέψουν σε μένα, τον οποίον διατρύπησαν και θα πενθήσουν γι' αυτόν, όπως κάποιος πενθεί για τον *μονογενή του*, και θα λυπηθούν γι' αυτόν, όπως αυτός που λυπάται για τον πρωτότοκό του». Παρατηρήστε ότι ο ίδιος ο Κύριος μιλάει σε πρώτο πρόσωπο, και όμως Αυτός λέει *σε Μένα*, τον οποίον διατρύπησαν.

Το Άγιο Πνεύμα θα ενεργήσει με υπερφυσικό τρόπο στις καρδιές του Εβραϊκού λαού, ώστε να τους αποκαλύψει την ταυτότητα του Μεσσία τους και να τους οδηγήσει σε βαθιά, οδυνηρή μετάνοια για την απόρριψη και τη σταύρωσή Του. Προσέξτε, όμως, ότι η περιγραφή αυτή αναφέρεται συγκεκριμένα στον οίκο του Δαβίδ και στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Η αποκατάσταση των Εβραίων στη δική τους γη και στην πόλη της Ιερουσαλήμ αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση. Μέχρι να πραγματοποιηθεί αυτό, η ήττα του Σατανά δεν θα έχει ολοκληρωθεί οριστικά.

Αυτή, λοιπόν, είναι η δεύτερη προϋπόθεση που πρέπει να εκπληρωθεί πριν επιστρέψει ο Ιησούς: οι Εβραίοι πρέπει να συγκεντρωθούν και πάλι στη δική τους γη και στην πόλη της Ιερουσαλήμ, και οι καρδιές τους πρέπει να προετοιμαστούν ώστε να αναγνωρίσουν τον Ιησού ως Μεσσία. Όπως είναι βέβαιο ότι ο Ιησούς ήρθε την πρώτη φορά μέσω των Εβραίων, έτσι είναι βέβαιο ότι θα επιστρέψει τη δεύτερη φορά στους Εβραίους.

Αυτή η πληροφορία μου έδωσε μια εντελώς νέα κατανόηση της παγκόσμιας αναστάτωσης και σύγχυσης γύρω από την κατάσταση στο Ισραήλ. Τι άλλο θα μπορούσε να εξηγήσει την σχεδόν καθημερινή ενασχόληση των διεθνών μέσων ενημέρωσης, των Ηνωμένων Εθνών και των ισχυρότερων κυβερνήσεων του κόσμου με μια μικρή λωρίδα γης στην ανατολική άκρη της Μεσογείου, με πληθυσμό πάνω από δέκα εκατομμύρια και έκταση περίπου ίση με εκείνη της Ουαλίας ή της πολιτείας του Νιου Χάμσαϊρ; Δεν υπάρχει καμία φυσιολογική πολιτική εξήγηση για μια τόσο έντονη επικέντρωση των παγκόσμιων δυνάμεων σε μια κατάσταση και σε έναν λαό που, υπό κανονικές συνθήκες, θα θεωρούνταν ασήμαντοι.

Κατάλαβα επίσης με διαφορετικό τρόπο τη σαφή αποκάλυψη του Ιωήλ 3:1–2, σύμφωνα με την οποία, στο τέλος αυτού του αιώνα, ο Θεός θα κρίνει όλα τα έθνη με βάση τη στάση που θα τηρήσουν απέναντι στην επιστροφή του Ισραήλ στη δική του γη:

> «ΕΠΕΙΔΗ, προσέξτε, κατά τις ημέρες εκείνες, και κατά τον καιρό εκείνο, όταν επιστρέψω τούς αιχμαλώτους τού Ιούδα και της Ιερουσαλήμ, θα συγκεντρώσω ακόμα όλα τα έθνη, και θα τα κατεβάσω στην κοιλάδα τού Ιωσαφάτ, και θα κριθώ μαζί τους εκεί υπέρ τού λαού μου και της κληρονομιάς μου, του Ισραήλ, που τον διέσπειραν ανάμεσα στα έθνη, και διαμοιράστηκαν τη γη μου».

Οι συνέπειες αυτών των αποκαλύψεων είναι βαθιές και προκαλούν φόβο. Η στάση μας απέναντι στην επιστροφή του Ιησού φανερώνεται από δύο πράγματα: από το ενδιαφέρον μας για τον ευαγγελισμό ολόκληρου του κόσμου και από το ενδιαφέρον μας για την αποκατάσταση των Εβραίων στη δική τους γη. Αν αδιαφορούμε για τον παγκόσμιο ευαγγελισμό, στην πραγματικότητα —είτε το αναγνωρίζουμε είτε όχι— αδιαφορούμε και για την επιστροφή του Ιησού.

Πιθανότατα υπάρχουν πολλοί Χριστιανοί που θα δήλωναν τουλάχιστον στα λόγια ότι αναγνωρίζουν την επείγουσα ανάγκη για τον ευαγγελισμό ολόκληρου του κόσμου, αλλά εξακολουθούν να μην αντιλαμβάνονται τη σημασία της αποκατάστασης του Ισραήλ. Ωστόσο, και τα δύο αποτελούν κεντρικά θέματα των προφητικών Γραφών, καθώς και των λόγων του ίδιου του Ιησού.

Το ζήτημα της αποκατάστασης του Ισραήλ πηγαίνει πολύ βαθύτερα από τη θεολογία ή την απλή διανοητική κατανόηση. Στην ουσία του, είναι πνευματικό. Το πνεύμα που αντιτίθεται στην αποκατάσταση του Ισραήλ είναι το ίδιο πνεύμα που αντιτίθεται στην επιστροφή του Ιησού. Μπορεί να εμφανίζεται με πολλές διαφορετικές μορφές, όμως στην πραγματικότητα είναι το ίδιο το πνεύμα του Σατανά.

Αντιμέτωποι με αυτά τα σαφείς βιβλικά θέματα, ο καθένας μας χρειάζεται να θέσει στον εαυτό του ένα κρίσιμο ερώτημα: Είμαι πραγματικά αποφασισμένος να στηρίξω, με κάθε θεμιτό μέσο, το έργο του παγκόσμιου ευαγγελισμού και την αποκατάσταση του Ισραήλ ως έθνους στη δική του γη; Η απάντησή μας θα φανερώσει τη στάση μας απέναντι στην επιστροφή του Ιησού.

Διδακτική Επιστολή
Κείμενο Κηρύγματος: TL-L008-100-GRE
Τελευταία Ενημέρωση: 30 Sept 2026
Ιστοσελίδα: Derekprince.com/el/resources

